

atejo lemtinė valanda. Ji nutaria nusausinti jūras ir atkoroti žmoniems žemius. Ji supranta, kad tuo padidžia žmoniems ir jų darbai nebus užmirštę. Ir jis miri supratęs, kad maniki ravo tikslą.^{"najodamas apie alkūciaung laukine"}

Taigi, kiekvienas žmogus pasiekia ravo tikslą. O tikslas siekimas - ilgas ir painus kelias, kuris pasiekiamas tik per klyptkelius.

No

950220

Ištaisyto kaidos

Šiumg - vns. gal. linknis. Ji mylio xovo išimą.

Laimę - vns. gal. Ji manojo apie didelį ir amžingą laimę.

Bašinys

950331

① Miško ir bėtuvio dalia „Atvykštęs silelyje“

et. Baranavsko romantinių poema „Atvykštęs iš ledų“ yra tven giosi miški, ner jis mylio iš vyrinės gintuoja kraštą, jo greta. Atrodo, jog bėtuvio daibė jis labai veizdingai atskleido glaudžius miško ir bėtuvio tarpusavo ryšius, atskleido miško nuoda ir poveikį bėtuvio gyvenimine.

Miškas lėmė bėtuvio gyvenimą, jie buvo glaudžiai susiję, kaiip bėtuvėlyje rodyti į reištingą.^{1a} A. Baranavskas aprašo mišką, kaičiaudamas tai praeities, tai dabarties mišką. Pirmiausia jis aprašo praeities mišką, kuris buvo labai gražus, patogus ir ramus, ir „tar vienas ramumas po bėtuvėlių dienais, kai ypač ylumoj vietoje ps. išleles teigia^{1a}. Bėtuvė vietai esko davo miške paguodos, ten nūcerdavo ir tada pajudaro dažniausiai, kad „žindis nerkaudžia“ o, kai ypač per veidą ar-

ničių žinute". O po to jau apriūpiame debesčiuose mūšiuose, kuriai tarsi išvilegė lydimas, "taip daug išsi-
dyj įželčia ramaus atminimo". Šiek tiek būvo ne tik
lietuvių, bet ir žvėryno prisiobysti, "pulkas mėtės
iš žemės perdu". Beigai vien priežiūrą, dėl ko
mūšiuose buvo išnortas. Ir tuo jei kaltina priimimus
jogailą, bet ir turbit „visos žvedžių“ išsklyni mū-
šio, kad „nebetarnauti dienariam kaimyni“. Pras-
fai mūšiuose labai sėsdintų atakėdžiai palygindar-
mas su padidintais lietuvių. Medžio „žib“ buvo
kaip vėjas“, „stipri buvo o tambris kaip vėja
nuauj“, o gražas o viešlyvi buvo kaip jaunimas.
J. Baranauskas įterpia Puntukio iškėlimą, kurioje
apriūpiama, kad „trylikčių bračyčių ižegėlio“, o žuo-
lynas pārestas, o po to ant to alkmenas, lietuvių
doranas būrenas.

Mūšiuose lietuviams buvo labai nurobus, jie
buvo žmonių mūšia. Ir medžių dravy, gruton
medus, kogen vienas lietuvių su praktišku vartu.“
Ir medžių lieumenis lietuvių vyras, kuris bu-
bus pynęs, tuočiau tvečių, o visuotinių lietuvių

bukyje naudojamus gerbybęs paridarydam.

Historių mylio mūšis, „nu medžiui virz-
goj gypen“. Ir medžių jie le reikalo reikište,
jagu, tik stebriai papurę savo išvilk, ner
mūšiuose lietuvių vada mylio si quod, dengi
iš penipo, apriūplius mūšių grūdumus padėjus“,
duodavo, visiškai gerbybę.

Historių nu mūšiu buvo glaudicai surijęs. Kai
lietuvių buvo gerai, tai vi mūšiuose taip pat, o kai
lietuvių blogai, tai vi mūšiuose blogai. Lietuviai buvo
priklousiomis nuo mūšio. Kai „mūšiuose dūnos
etiff, žmonių bado mūš“, tai mūšiuose buvo jėmos
iš kurių. Lietuviam buvo gaila jo, bet telk. gintis
nuo bado. Ju vaikai „vaitsdam“ anūkai dienos
dam“ mūšius elnys, o „prasaniukiai“ rečiau
mūšelių veicos. Pardavornidams medžius lietu-
viai išvengė bado, bet ju toliau juos elnys, „bu-
lei pristoj“ iš daugiausiai pūngų išlido „dėl D
arvelkes“, o buvo lietuvių parėdu. Po to mūšys
teveliško nutarę atnuginti mūšius, mat, mūšio po-
nilių“, kai žūrijo „kelmes, tarp, blakstinas vir-

nom nurodymų. Lietuvos žukas negali būti minkšto gyvenimo būklės labai sunijęs, tai minkšto rythmico groti, o, jeigu minkšto nėra, tai "gimtojų minkšto užgrydybė" patenkinti iš žmonių likimui. Tad kiekvienas būtų jo neberimsta". Tėvelius deka, minkšas vėl atgijo, būdamas, pusrakaitis iš kūrinio, tarsi sunimaus, "aukščio išleidžia" iš nugojo, "sveikumas minkšas, minkšas, pirklys, varinės".

Bet minkšas vėl buvo iškentėjęs, tik ne lietuvių, o carinio valdžios, kurie negalejo lietuvių minkšo, "slaptą pardavinių" ir per naktį skynė! Jo būtų vėl, itin balsu plili ar balsuoti, aplinkos lygiu nesom, gimus apdairiuoti". Ir A. Baranauskui "ant didžios labai suniku" pardaco, kai pamato, kad dinguri minkšų galybė.

⑤ Taigi, minkšas iš lietuvių ^{noro} būvo nenujautus, buvo glaudžiai suniję. Minkšas visada būtų myliojo, gusde, dengė, penijo, nuo vėsių laukus ligu gydo, darė visiškaius išgyvėjus. Lietuviai taip pat minkšus myliojo, jų reiškinys buvo le reikalas, tiki karto jo tada, kai pati minkšas jums tačiai leidys. Ir A. Brazauskui suniku ant dėmios, kai matė, kad nykstanti gimtojo būsto gamta. O kadangi minkšas nu-

lietuvių labai sunijęs, tai minkšto rythmico groti, pusrakaitis iš kūrinio, tarsi sunimaus tyti apie paties iš gimtojo būsto likimą. 9

Rašinys beraik neįpraktiingas.

Ištaisytas rašinys

95040

Lietuviai visada ieikodaro minkšo paguodas, ten įniviekdaro – iš tada praei iš, kai jungia pajuodaro dažniausiai, kad „nė vienarūnė salutuo dis nerkaudžia“ ir „lyg rana per dalis (išniviekdaro) pajuodaro eikvojus iš išleidžia“.

Pardavinedami medžius lietuvių išrengė bado, bet jie toliau juos eikvojus, „kolei priktigis“ iš daugiausia pinigas išleidžia „del erelių“, iš kurų lietuvių pasleidžia.

Tad kiekvienas lietuvis, pusrakaitis aplinkos

Nereikiu kablelio
paguodas, ten įniviekdaro – iš tada praei iš, kai jungia pajuodaro dažniausiai, kad „nė vienarūnė salutuo dis nerkaudžia“ ir „lyg rana per dalis (išniviekdaro) pajuodaro eikvojus iš išleidžia“.

ties ūj kūrinių, turėtų surimastytų įvairių.
apie paties ir giminėjo būsto liki-
mg.

Taigi mūškas vi lūkėvis savo
dalia būvo paruošus, būvo glau-
džiai runiję.

Taigi - ne gėrypo-
dalia būvo paruošus, būvo glau-
nys

950407

Žvilgsnis į save

Pazūnėti į savę kiekvienam yra gana
runku iš dabar mažai kas surimasto apie si-
vei kitus.

Dabar daugelio žmonių raičiai nu aplin-
kiniais nėra labai išliki, žmonių daugelių jau-
čia prienokumų kitiems, dėl to daromų runku
bendrauti su aplinkiniais. Man taip pat neleng-
va su kitais bendrauti. Sunke bendrauti su
kitais man iš dėl aplinkinių, iš dėl savo cha-
rakterio. Žiu gana rehali, ne atlašači, nemig-
tu išvien palepik iš pleyti, kai dabar megsta
daugelių ^{mano} draugų. Nemigstai haličių apie savę,

atskleisti savo vidy, dėl to aplinkiniam mane blo-
gai parūgsta. Žia yra surideg savo nuomonę
apie mane, kuri ne viada ypač teisingą. Sun-
kei atskleisti savo vidy kitiems, nei nesinatu,
kaip tą jie prūims, ką tada apie mane jie
galvos. Nemigstu, kai mane sžiedinėja, žo-
džiai mane galbut labiau žuidžia, nei
veiksmai.

Bet očiai patinka padėti žmonem, noriu
būti reikalinga siame paraudyje. Ir mano gy-
venimo tikslas - padėti kitiems, gyventi ne tik
dėl savę, bet ir dėl kity.

Mano darbai bėrelių viada priklauso nuo
mano nuotaikos. Jei nuotaika gera nuo pat ryto,
tai man visur sekliai gerai, darbštumo netriksta.
Bet jei nuotaika bloga, tai niko nerinoji daryti,
iš pyknių iš ant savę, iš ant kity. O nuotaika
prieklauso nuo aplinkos ir aplinkinių. Tad gau-
nanti, kad mano darbai priklauso nuo aplin-
kinių, kuriečių aš norėčiau jausti tik išliung,
išvelnumą iš paramų. Man runku būty gy-